

DE „PRINS-GEMAAL”

DOOR SIR ANTHONY HOPE HAWKINS

Ik kende haar al lang, toen ik hem voor 't eerst ontmoette. Met de meesten van hun bekenden was 't zoo gegaan; want de vriendschap met haar was absoluut geen aanleiding tot de kennismaking met hem. 't Was heel gewoon herhaaldelijk in zijn huis te komen, zonder hem ooit te zien.

Hij was er wel altijd, maar in een verborgen hoekje. Om mevrouw Clinton was meestal een heele groep bewonderaars verzameld of één enkele vertrouwde zat bij haar op den divan. Haar dochter Muriel kwam altijd even binnen in een of andere zonderlinge oud-modische kleedij en sprak over „Mammie's boeken”, waarna mevrouw Clinton zich glimlachend verontschuldigde, dat die lieveling ze nu eenmaal per sé wilde lezen. 't Kon gebeuren, dat iemand bij de zesde of zevende visite mijnheer Clinton ergens ontdekte. Hij was erg beleefd en gediensig, altijd klaar om de bevelen van zijn vrouw uit te voeren en zich nuttig te maken. Mevrouw Clinton erkende zijn goede eigenschappen. Zij noemde hem „beste jongen” met een half teederen, half medelijdenden glimlach en vertelde bijna verontschuldigend „dat hij ook wel eens iets schreef.” Vroeg men daarop, wát hij schreef, dan antwoordde zij vaag, dat 't over een of ander verouderd onderwerp was. „Maar,” vertelde ze verder, „hij heeft er plezier in en 't kan hem niets schelen, dat hij telkens gestoord wordt en eigenlijk geen plaats heeft om te zitten; want Muriel heeft in de eetkamer dansles en in mijn studeerkamer kan ik hem niet hebben. — Voor ernstig werk moet men natuurlijk alleen zijn.” — 't Was haar niet kwalijk te nemen, dat zij haar werk boven 't zijne stelde. 't Zijne was totaal onbekend, terwijl 't hare niet alleen hun naam had beroemd gemaakt maar bovendien 't bescheiden inkomen verdrievoudigd had, waarmee zij veertien jaar geleden hun huishouding waren begonnen.

Mijnheer Clinton zelf zou wel de allerlaatste geweest zijn, om haar aan 't twifelen te brengen. Hij aanvaardde zijn ondergeschikte plaats met een berusting, die aan onverschilligheid grensde. Hij stelde zich tot levenstaak, zijn vrouw te helpen. — niet met schrijven natuurlijk, maar met alle huishoudelijke en maatschappelijke besloomingen. Hij ging met Muriel wandelen en moest voor zijn vrouw bezoeken afleggen, als zij zelf geen tijd had. Hij heeft mij later eens verteld, dat al die functies zijn tijd volkomen in beslag namen: „Als ik niet 's nachts had gewerkt, was mijn boek nooit klaargekomen; — Millie kan 's nachts niet werken, voor haar is een frissche geest noodzakelijk. Daardoor kon ik 's nachts in de studeerkamer zitten en dan werd ik meteen niet gestoord.”

Ik mocht Clinton graag, waarmee ik niet wil zeggen, dat ik mevrouw Clinton niet aardig vond. Ik vond haar integendeel een zeer bijzondere vrouw en de positie, die haar man in de huishouding innam vond ik oorspronkelijk even natuurlijk als hij zelf en alle anderen die vonden.

De dichter Gregory Dulcet, die een geestige jongen is, had voor hem een aardige en toepasselijke benaming gevonden: „de prins-gemaal”. Mevrouw Clinton lachte en bloosde, toen zij het hoorde; Muriel klapte in haar handen en holde naar haar vader, om 't hem ook te vertellen. Zij kwam terug met de boodschap, dat hij 't erg aardig vond en ik geloof, dat hij 't meende.

In elk geval had Dulcet succes met zijn geestigheid; na korten tijd werd Clinton algemeen zoo genoemd. Ik heb ook zijn vrouw meer dan eens met geveinsde bescheidenheid dezen bijnaam hoorengebruiken. Mevrouw Clinton was volkomen van haar eigen grootheid overtuigd.

Ondertusschen leefde Clinton op den achtergrond, altijd klaar om zijn vrouw te helpen, in de eetkamer huizend als Muriel geen dansles had en alleen bij uitzondering van de studeerkamer profiteerend.

Mevrouw Clinton werd steeds meer neer-

buigend tegen hem en Muriel steeds meer beschermend; en de buitenwereld vergat bijna zijn bestaan.

Eens, toen ik 's morgens naar kantoor ging, liep Clinton een eind met me op. Hij had een groot, stordig pak onder den arm en liep zoo hard, dat ik hem nauwelijks kon bijhouden.

„'t Spijt mij, dat ik zoo weinig tijd heb,” zei hij, „maar ik moet binnen het uur weer thuis zijn. Millie wordt geïnterviewd en ik heb beloofd thuis te zijn, om alles te wijzen. Zij wil zoo weinig mogelijk tijd verliezen, zie je. Zij is midden in 'n nieuwen roman. En Muriel heeft vioolles, dus die is ook gebonden.” — „En brengt u nu de wasch weg?” vroeg ik schertsend, op het zonderlinge pak onder zijn arm wijzend.

De „prins-gemaal” bloosde (al was hij minstens veertig jaar), woelde in zijn baard en mompelde: „Meent u dit? O, 't is maar een kleinigheid van mij zelf.”

„Van u zelf? Wat bedoelt u?” vroeg ik.

„Heeft Millie u nooit verteld, dat ik ook schrijf? Ik gebruik er al mijn vrijen tijd voor. Dit is mijn werk. Ik ga er mee naar een uitgever. Millie heeft hem over mij gesproken.”

„'t Lijkt een geweldig pak,” zei ik.

„Ja, ik ben bang dat 't een heele klui is,” stemde hij toe.

„Waar is 't over?” vroeg ik.

„O, erg zwaar op de hand. Ik kan niet schrijven, zooals Millie. 't Is geen roman.”

Wij scheidden voor de deur van den uitgever, die mevrouw Clinton natuurlijk gunstig zou willen stemmen en waarschijnlijk om harentwille 't vervelende werk van haar man wel zou uitgeven.

Ik dacht niet meer aan den „prins-gemaal” en zijn pennevrucht.

Ongeveer drie maanden later ging ik de Clintons weer eens bezoeken. Wonder boven wonder was er geen visite.

Toen wij mevrouw Clinton's laatsten roman lang en breed hadden besproken, wees zij naar de tafel. „En daar ligt Tom's meesterwerk,” zei ze lachend. — „De „prins-gemaal” heet n.l. Tom.” —

LANDING VAN ENGELSCHETROEPEN in Engeland. Een manoeuvre-foto uit Seeford, Sussex.

